

Η ΕΙΚΟΝΑ

Τ' άνοιξιάτικα πρωϊνά, όπώδγχινα χαραγή γιά τó γάλα, γύριζα κάποτες άπό τόν καφενέ τού Ζών τ' Άζώηρου.

Στήν Καραβατιά, κατά τά Δυό τ' Άδέρφια, είχεν ό Ζώνς ό Άζώηρος τόν καφενέ του. Είχε σιγυρίσει σέ τόπον καφενέ τó ίδιο τó σπίτι του πού καθότουν αυτός, χήρος κι άτεκνος, μέ τή μεσόκοπην άδερφή του, τήν Κυρά Τσεβούλα. Αυτός έσερβίριζε τούς μουστερίδες, κ' ή άδερφή τού έβραζε τούς καφέδες μέσα, 'ς τó ίδιο τó τζάκι, 'ς τήν ίδια γωνίστρα τού σπιτιού, όπώδβραζαν και τó φαγί τους. Και δέν έμπέρδευεν ό Ζώνς ποτέ τόν καφέ του, γιαν' είχε πάντα 'ς τó νού ότι τó μπέρδεμα φέρνει κακό και ζημιές πλειότερες παρά κέρδα, κι αυτός τó ψωμί του, όπώδγαζε μέ τόν καφενέ του, ήθελε νά τó βγάξη και νά τó τρώη μέ τόν 'δρω του και μέ τήν τιμιότη, κι όχι μέ τó ψέμμα και μέ τήν άδικία, γιαν' ήξερε πώς κ' οι μουστερίδες του τόν παρᾶ,

